

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

15. Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

15. *Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces.*

TITILLAVIT hic locus Calvinum vehementer, & perstrictum se sentiens, in hæc verba prorumpit. *Nimis putidi sunt Papistæ, qui constandæ nobis invidia causa illam Christi vocem præcisè iactant, à pseudoprophetis cauendum esse: ac suis clamoribus efficiunt, ut imp. rici causa incognita temere à nobis abhorreant. Et paulo post. Nimis imp. prole Christi mandatum abrogant Papistæ, qui in. Eto falso metu miseræ animas ab inquisitione deterrent. Sit igitur hoc primum, eos qui trepidando incognitam doctrinam respiciunt, vel fugiunt, perperam hoc & minime ex Christi mandato facere. Hæc lupus ille, ut oves Christi à trepidatione & metu lupi reuocet, & ad inquisitione nouæ doctrinæ adducat. Nihil quippe magis displicet lupo, quàm trepidatio ouium, & quòd tam citò fugiunt ab eo. Atqui Christus Pastor noster fugere docuit à lupis, non cum illis disceptare. Oves (inquit) Pastore sequuntur, quia sciunt vocem eius. Alienū autem non sequuntur sed fugiunt ab eo. Atqui (inquit Calvinus) iudicium de pseudoprophetis à fructibus eorū facere iubet Christus. Inquirenda igitur & discutienda doctrina eorum est, non ipsi fugiendi sunt. Hæc iterum lupus ille, hæreticorum patrocinium egregiè suscipiens. Cæterū Christus ad Apostolos quidem & magistros Ecclesiarum hæc verba dicit, ex fructibus cognoscetis, ut illi in eos diligenter inquirent. Oves autem & simplicem populum fugere iubet, non inquirere. Imò (inquit Calvinus) discretionis spiritu, ubi opus est, nūquam destituantur fideles, qui modo sibi diffisi, & proprio sensu valere iusso, totos se illi regendos*

Calvinus
lupum
agit.

Ioan. 10.

Calvinus
hæretico-
rum pa-
tronus.

Discretio
spirituum
non est
donum
populare.

1. Cor. 12

Gal. 1.
Præter id
quod ac-
cepistis.
Ioan. Si
quis hanc
doctrinã
nõ adfert.
Act. 15.

Evasio de
verbo Dei
imperti-
nens.

gendos tradunt. Atqui meminisse Calvinus debuit
discretionem spirituum non esse vulgare donum
aut fidelibus commune, sed paucorum, iuxta illud
Pauli, *Alij discretio spirituum, alij genera linguarum:*
Deinde hoc donum discretionis spirituum esse
proprium magistris & doctoribus Ecclesiarum.
Non enim omnes Prophetæ, non omnes Doctores, quorum
est de doctrina iudicare. Tercio iudicium quod-
dam discretivum esse sanè penes fideles circa ea
quæ sunt fidei, sed hoc iudicium in generali tan-
tum esse, non in particulari. Nempe ut facile dis-
cernat, an doctrina quæ afferitur, nova sit, & præ-
teream quam acceperunt: ut sic eam fugiant ac
desertentur, sicut Paulus ad Gal. 1. & Ioan. epist.
2. docuerunt. Non autem ut doctrinam in parti-
culari ex causis & fundamentis suis examinent,
ut sic proprio iudicio discutiant, quid verum quid
falsum sit: quod proprium est Ecclesiarum ma-
gistris, ut in prima de fide controversia factum
vidimus. *Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de
verbo hoc.*

Addit adhuc Calvinus. *Interea meminerimus ad
verbum Dei exigendas esse omnes doctrinas: & ideo in iu-
dicandis pseudoprophetis fidei analogiam dominari.* Hæc
quidem vera sunt: sed nec verbum Dei sola Scri-
ptura est, ut hic Calvinus accipit; nec hoc verbum
Dei vulgus fidelium tam exactè intelligit, ut de
quavis noua doctrina ex verbo Dei atque ex cau-
sis & fundamentis suis iudicare possint; denique
fidei analogia dominatur, quatenus nulla noua
doctrina recipienda, est quæ analogiæ fidei, id
est, receptæ iam & approbatæ in Ecclesia fidei re-
pugnet; quod contra omnes nouas doctrinas
adeoque Calvinum ipsum fortissimum argumẽ-
tum est. Adeo volens esse legis Doctor nescit
quæ

quæ loquitur, neque de quibus affirmat, estque hæc euatio de verbo Dei planè impertinens.

Addit terriò Calvinus. *Deinde spectandum est quid Deus Prophetis suis verbiq;e ministris iniungat: quia inde fidelitas facillè dinosci poterit.* Sed hoc totù & quid sit Pastoris officium, non oues ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debent. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. *Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad dandam totam Papatus colluuiem sufficit, quia videntur data opera Papales sacrifici cõtrariam ideam velle exprimere.* Dixit, & abiit. Nam post tam atrocè calumniatam in vniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Cauillator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortasse à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc amplius Episcopus *vnus vxoris vir*, sed cælibem vitã agit. Sic opinor. Nam & sic ad illũ Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.

Calvinus
criminator
generalis.

In Anti-
dotis Apo-
stolicis.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum celorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

QV V M hæc Christi verba pro bonorum Operum ad salutem necessitate euentissimè faciant, nec Calvinus vllò honesto fuce ea elu-